

La paraula de l'h

ARXIU

Emparant-se en els números negatius que deia que havia deixat el PSOE en l'Ajuntament de Benidorm, Eduardo Zaplana, alcalde de la ciutat i president del PP al País Valencià, va proposar un relleu del Festival de la Canción que no excediria de 150 milions de pessetes. Això era un 13 de novembre de 1992 i els seus interlocutors eren Pedro Martínez, *Marti*, assessor de l'Àrea Sòciocultural de la Regidoria de Cultura –al cap de la qual hi ha la seua dona, Maruja Sánchez, coneguda per “la trànsfuga”, perquè donà l'alcaldia a Eduardo Zaplana el novembre de 1991, gràcies a la moció de censura que provocà en abandonar el grup socialista i passar al grup mixt–; i Miguel Ángel Vercher, director de Master Management, SL, empresa organitzadora del Festival de la Canción l'any 1993. Zaplana pretenia també una especificació de les xifres; 100 milions hi figurarien com a cost real del festival i els 50 restants com a intervenció en publicitat. Un desglossament que permetria “camuflar”, segons l'alcalde, aquesta última xifra en altres partides de l'Ajuntament. Com?

Més ferm que un contracte. La curiositat de Vercher és sadollada d'immediat per Zaplana: “Molt fàcil, valorant la promoció directa i

Eduardo Zaplana, alcalde de Benidorm, ha negat sempre un deute de 100 milions amb els organitzadors del Festival de la Canción. EL TEMPS té les cintes magnetofòniques que confirmen l'existència d'un contracte verbal.

indirecta que l'organització aconsegués; això és publicitat, i sempre estarem per damunt dels 50 milions. I tot allò que obtingues per damunt dels 150 milions us ho quedeu com a benefici propi”. Així va quedar la cosa fins passats dos mesos exactes. Era el 13 de gener de 1993, quan enmig d'una reunió convocada per enllestir definitivament el contracte del Festival, Zaplana ix del despatx sense donar cap explicació. L'actitud sorprèn Miguel Ángel García, Vicente Villar –advocat i secretari, respectivament, de Master–, Vercher i l'advocat de l'Ajuntament. L'astorament general augmenta quan a continuació Pedro Martí segueix els passos de l'alcalde. Però la sorpresa creix quan Martí torna a entrar i convida Vercher a passar a la sala contigua, on Zaplana –segons el gerent de Master– li clava: “No podem signar el contracte acordat perquè m'és inviable políticament. Si volem fer el festival que ens proposeu et pagarem 50 milions de contracte i la diferència fins a 150 tens la meua paraula d'honor que, tot i que no entren prou *sponsors* per cobrir les despeses, no tindràs cap problema perquè abans que aquest finalitze podré pagar-t'ho d'altres partides. A més, hi ha molts empresaris que em deuen favors i si calguera també em donaran diners per a cobrir aquests 100 milions sense que s'assa-

adreça la missiva a Zaplana, qui ho encaixa molt malament.

Un any després del primer capítol, quan tothom se les prometia felices, quan Zaplana prometia a Vercher la direcció general de Ràdio Televisió Valenciana una vegada assolida la presidència de la Generalitat, l'advocat de Master, Julio Manzanaro, recomana que grave totes les converses amb Zaplana, Pedro Marti i altres intermediaris que l'alcalde de Benidorm vaja introduint en l'embolic. Manzanaro, posteriorment, abandonaria Vercher i vendria les cintes magnetofòniques a Zaplana. Les cintes que l'advocat havia recomanat gravar per tal d'estudiar les possibilitats d'obrir un procés legal al president valencià del PP.

Miguel Ángel Vercher, després de les negacions de Zaplana sobre l'existència d'un contracte verbal, ha esgotat la via privada de pressió. Decideix fer públiques una part de les gravacions a les quals ha tingut accés EL TEMPS. D'una part de les converses, que a continuació reproduïm, es desprèn que són certes les promeses inicials que l'alcalde de Benidorm féu al gerent de Master i es posa en evidència l'estil de gestió que Zaplana imprimeix al Festival de la Canción.

El 28 d'octubre de 1993 Miguel Ángel Vercher i Vicent Pérez Devesa, primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Benidorm, protagonitzen la següent conversa:

—M.A.V.: Però tu creus que m'ho podrà saldar en un termini curt de temps?

—V.P.D.: Amb diners de l'Ajuntament, no.

—M.A.V.: Això, quina solució té?

—V.P.D.: És qüestió que Eduardo, doncs mira, estenga els seus tentacles i les seues influències; les seues relacions perquè les empreses canalitzen el seu mecanisme.

—M.A.V.: Intenta posar-te en el meu lloc. Quan em dieu: "Miguel Ángel, vine, que Pérez Devesa et donarà 12 milions, com va passar la setmana passada, més 5 de la CAM". Arribe aquí i em dius que no en saps res.

—V.P.D.: Quan li ho he preguntat a Eduardo, m'ha dit que això no és veritat.

—M.A.V.: Però si Pedro Marti també hi era.

—V.P.D.: Quan a mi em pregunten: "Escolta, com has quedat amb Vercher?"; doncs, jo he explicat tot això i tal... Vercher estava esperant que jo li donara 12 milions de pessetes... el 20% de la quantitat.

—M.A.V.: Sí, és clar.

—V.P.D.: És el que em diu aquest home, que vol pagar, que vol buscar fórmules, que ha de parlar amb empreses... Amb Continente, està

Pedro Martínez, 'Marti', assessor de l'Àrea Sociocultural de la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Benidorm. Ha estat des del principi el filtre entre Miguel Ángel Vercher, gerent de Master, i Eduardo Zaplana, alcalde de Benidorm, davant el qual ha estat sempre incapaç de reconèixer allò que ha reconegut en privat, l'existència d'un contracte verbal entre Vercher i Zaplana.

esperant, això ho sé... Ell veurà, s'haurà de programar tot això, veure com es pot fer, estudiar-ho o tancar-ho; és a dir: "Xe, mira, me'n vaig al jutjat, on siga..."

El mateix dia, Vercher parla amb Zaplana, qui reconeix que fa certes gestions:

—M.A.V.: L'altre dia m'aconseilles... "Ves i parla amb Pérez Devesa, que cobraràs el 20%."

—E.Z.: No, no... Vicent està fent una gestió que... que li vaig recomanar jo i llavors, està esperant que li faciliten això. Jo, què vols que et diga? I això eixirà segur, el que no puc fer és posar una pistola al pit a la gent.

—M.A.V.: Però cada vegada...

—E.Z.: Jo el que vull és buscar gent que et pugui ajudar perquè has perdut diners.

—M.A.V.: I perquè tenim un compromís pactat tu i jo. O no?

—E.Z.: N'has parlat amb Vicent, avui?

—M.A.V.: Sí, aquest matí.

—E.Z.: I què t'ha dit?

—M.A.V.: Que no en sap res, que és un tema que portes tu.

—E.Z.: Això, no t'ho ha pogut dir, perquè ell sap de sobra que...

—M.A.V.: No, ell em diu que existeix el tema de Continente, però que el gestiones tu.

—E.Z.: Fes una cosa, crida demà al matí a la meua secretària i que et pose amb Vicent.

—M.A.V.: Però, quina solució veus a curt, mitjà, llarg...?

—E.Z.: Doncs, com que ens ajudaran aquests..., la gestió s'està fent. Jo, el primer que he de fer, demà, és cridar-los i que em conten a veure com està el tema... Vicent ho deu saber...

—M.A.V.: Però és que...

—E.Z.: Però, si jo hi estic, Miguel Ángel, el que passa és que no sé fer miracles.

El dia 18 de novembre de 1993, Pedro Marti reconeix a Vercher l'existència del contracte verbal:

—M.A.V.: Tu saps perfectament que es va negociar el tema..., quan es va acordar que en cas de pèrdues es pagarien 150 milions de pessetes, si o no?

—P.M.: Sí.

—M.A.V.: Hi eres o no hi eres?

—P.M.: Sí, sí, sí.

—M.A.V.: El que s'ha de fer és que el *tio* complezca, o no?

—P.M.: Per descomptat...

—M.A.V.: Però cada vegada és una excusa; llavors, davant d'això, què fas?

—P.M.: No..., és per estar i agafar i arribar amb una pistola i pegar-li un tret. **Joan Martí**